

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Tornem-hi, 'my darling'!

La història. Nova York i Vermont, avui. Kay i Arnold són parella des de fa trenta anys, ella s'adona que la rutina està envaint la seva vida i decideix tirar pel recte: anar a cal sexòleg, Arnold, però s'hi resisteix tant com pot, al final ella s'imposa, tot i que...

La pel·lícula. "Una nova comèdia del director d'*El diable vesteix de Prada*", explícita la publicitat de la pel·lícula. Malgrat la protagonista sigui la mateixa (ara la Meryl Streep mestressa de sa casa) els dos films s'ha assemblen com el programa de CIU i la deriva independentista, perdó sobiranista, del president Artur Mas. El disciplinat director David Frankel (Nova York, 1959) és el mateix de *Diable*. Ara es limita a col·locar la càmera a l'alçada dels ulls, com si d'una sessió de teràpia matrimonial (el que en realitat és la pel·li) fos aquest híbrid de melodrama conjugal, més docudrama *Masters & Johnson*, més comèdia sentimental madura. Per tant, la vetllada no acaba de rutllar com cal en tota comèdia alligadora. Les rialles són poques, les llàgrimes força escasses, i el ritme fa més figa que les relacions eròtiques dels protagonistes, una Meryl Streep que ja es repeteix (olla barrejada de Margaret Thatcher i Francesca d'*Els ponts de Madison*) i d'un murri Tommy Lee Jones escapat de la franquícia *Els homes de negre!* I el tercer en con-

còrdia és Steve Carell, aquí obligat a controlar-se més que el Duran Lleida amb el tripijoc secessionista. Mentrestant, el tema de fons postula la necessitat de reinventar-se. Com bé diu el títol original, *Hope Springs*, cal fer llucar de nou (que diria la Dolors Sistac) una primavera esperançadora.

¿Cal afegir que la *dramcomedy* se salda amb un final més que feliç? Ni tu a Boston ni jo a Califòrnia, que seria el més fidel a la realitat. Però ja se sap que a Ian-

Si de verdad quieres

Director: David Frankel.
Intèrprets: Meryl Streep,
Tommy Lee Jones, Steve
Carell. EUA, 2012. 100'. JC
Alpicat, Lauren, Urgell,
Majèstic Tàrrega.

quilàndia, la família, el matrimoni, els fills/filles són més sagrats que la Constitució Federal dels pelegrins del *Mayflower*.

La imatge. Kay i Arnold davant el foc a terra, quan ell vol consumir sexualment, les lliçons apreses, però fa figa.

La frase. "¿Has fet tot el que podies?", inquireix el sexòleg. Pregunta ociosa. Sempre es pot fer més del que creus. Sempre que hi creguis, esclar.

La recomanació. Reservada per a parelles enllà les noces de plata.